

Tháng Giêng

Tháng giêng trời xanh bỏ ngõ
Gọi mời hoa bướm vào chơi
Sắc màu xanh vàng tím đỏ
Em hồng má thắm đôi môi

Tháng giêng thì thầm gọi gió
Sang mùa vằn vỹ trùng khơi
Có loài chim di bé nhỏ
Vật vờ đôi cánh tả tơi

Tháng giêng người đi ra biển
Nhớ về dĩ vãng khôn nguôi
Xa nhau cuối mùa chinh chiến
Ai dòng ngược ai nẻo xuôi

Tháng giêng đứng bên bờ núi
Mỏi cổ trông về cố hương
Đâu rồi quê cha đất tổ
Xa tấp ở tận mười phương

Tháng giêng đi vào phố chợ
Nhớ mẹ dạm miếng trầu cau
Trữ lượng đã dài năm tháng
Chập chùng bãi cát nương dâu

Tháng giêng vọng hồn tử sĩ
Bây giờ hồn phách nơi đâu
Có nghe trùng trùng sông núi
Quê hương gánh nặng nỗi sầu

Đầu Năm 24

Đầu năm 24. Tuổi tám mươi
Chỉ một mình ên. Tôi mỉm cười
Mắt mờ chân chậm. Cùng tai điếc
Nhưng vẫn nhìn đời. Một màu tươi

Quà đến đầu năm. Thật bất ngờ
Số là. Lẩn thẩn mấy vần thơ
Văn chương nửa chữ. Chưa đầy túi
Đời sống. Đôi khi cũng vật vờ

Ấy thế. Mà nay được nhận vào
Hội “Pen Hải Ngoại”. Nghe cũng oai
Nghĩ mình. Viết style tài tử
Lòng dạn lòng. Chữ đúng chữ sai

Hôm nay. Vui nhận quà đầu năm
Cũng mong. Còn sức để góp phần
Truyện thơ nhớ. Đừng quên nguồn cội
Tự Do. Hai chữ tựa sao băng

10 Chữ Nghiêng

Nghiêng vai gánh một đóa sầu
Nghiêng đôi tay với nửa bầu tương tư
Nghiêng tâm thần trí sập sù
Nghiêng chân nửa bước đi từ hư không
Nghiêng tai mờ ảo thính không
Nghiêng tim nghe nổi mệnh mông cội người
Nghiêng môi héo một nụ cười
Nghiêng mình xin lại nơi người nụ hôn
Nghiêng lòng nghe nặng cô đơn
Nghiêng đời để thấy được hơn chẳng là...

10 Chữ Có

Có con chim lạnh mùa đông
Có con suối nhỏ cạn dòng nước khô
Có lau lách ngủ đôi bờ
Có nụ hoa đã cơ hồ héo hon
Có con truong nhỏ dõc mòn
Có cây thông đứng chon von bên trời
Có chiều lộng gió chơi vơi
Có đêm trăng khuyết van lời ca sao
Có người im tiếng lao xao
Có ta đứng ngóng trời cao để buồn...

10 Chữ Không

Không vui vớ được làm người
Không buồn như phận đời ươi ngủ rừng
Không khóc khi giọt lệ rưng
Không cười tiếng pháo nổ mừng thôi nô
Không nghe chim chết trên đời
Không nhìn suối nhỏ cả đời đơn côi
Không nhanh chân kiếm chỗ ngồi
Không chậm bước tới nhìn đời bể dâu
Không mơ sẽ đến nơi đâu
Không ngồi để đợi bên cầu sông ngân...

Một Sáng Mùa Đông

Xe lăn bánh vật vờ
Giữa cõi lòng bơ vơ
Miên man niềm sương khói
Thấp thoáng trời hư vô

Dòng đời xe chạy vội
Cuốn hút cơn muộn phiền
Đi – về muôn vạn lối
Có nẻo nào bình yên

Tâm la đà trĩu ngọn
Tình chôn chặt đáy sâu
Một đời đi chưa trọn
Tháng ngày đã qua mau

Thôi cũng đành như thế
Dòng suối cạn nước khô
Chờ cơn mưa mùa hạ
Từng giọt rơi hững hờ...

Vớ Vẩn

Nhắm mắt trông cảnh trời chiều
Để nghe lục bát câu Kiều Nguyễn Du
Gió lên giữa chốn mịt mù
Ta đi về giữa thiên thu cõi người
Bước ra từ mộng đời ươi
Trăm năm hóa kiếp khóc cười vẫn vơ
Nụ hồng úa nở câu thơ

Trăng treo lơ lửng bên bờ tử sinh
Thuyền trôi con nước dập dềnh
Cũng xin một chút bình sinh với đời
Câu thơ vớ vẩn khơi khơi
Nắng chiều đang rụng bên đời hắt hiu

Phong Châu

Tháng giêng 2024